

המלך הגאותן

אז שמעו-נא מה קרה. מתי - אינני יודע,
איפה - אין לי כל מושג, אך כך באמת היה,
כן, כך כפי שאני מספר.

ואתם בעצמכם תחליטו מה ואיך.
ובכן במדינה אחת שלט מלך. ממלכתו לא
הייתה גדולה, והוא בעצמו לא גבוה ביותר.
לעומת זאת גאוה ויהירות שלו היו
מספיקות לעשרה. והוא ניסה לזרוק חול
בעיני האחרים ואפילו לרמות את עצמו
בגדולתו.

היו לו נעליים בעלי עקבים גבוהים, כדי
להראות גבוה יותר. וכדי להראות חשוב
יותר כיסה את עצמו בגלימה מפוארת.
מהכתר המלכותי נפרד רק כשהלך לישון.
ומזג רוח שלו היה חמור ביותר. כל דבר
קטן הכעיס אותו. אנשי החצר והמשרתים
השתדלו, כמובן, להתאים את עצמם למצבי
הרוח שלו, אך הוא כעס מבוקר עד ערב. או

שהשמש מחממת מדי, או שהלילה חשוך
ולא ניתן לראות בו כלום, ורק שבכך
החכמים ואנשי החצר לעזור לא יכלו.
יום אחד לבש גלימה מלכותית חדשה ויצא
בה לגן המלכותי. והגלימה המלכותית שלו
לא פשוטה. כולה קיפולים וקפלים, שוליים
נגררים על הארץ ולשבת בה לא נוח, ולטייל
בה לא כל שכן. לעומת זאת כל מי שיראה
אותו ידע מיד שזה לא איש כלשהו לפניו,
המלך עצמו הולך כאן!
הולך המלך בשביל מכוסה חול צהוב בהיר,
קטיפת הגלימה נגררת אחריו, אבני חן
בכתר זוהרים כמו אש. המלך מרוצה
מההליכה ובמיוחד מהמראה החדש שלו.
בקצה השביל עומד עץ אלון עתיק. עץ ענק,
כזה לא יקיפו חמישה איש בידיים שלובות.
הוא נשען על שורשים שמנים שנכנסים
עמוק באדמה, ענפים עבים נפרשים לכל
הכוונים.

נעמד המלך מול העץ ואומר "אכן זה העץ!
מלך של כל העצים. דומה לי."
ואז בין ענפי העץ, בתוך העלווה ראה בלוט
זהוב.

"וזה.. מה זה שם?" קרא המלך ופנה
לאנשי החצר שהלכו אחריו בקצות
הבהונות.

מובן שאנשי החצר ידעו מה צומח על
האלון, אך ליתר בטחון העדיפו לקרוא לגן.
אם המלך רוצה לכעוס, שיכעס עליו.
"על אלון לא צומחים אלא בלוטים, הוד
רוממותו" אמר הגן "אלה בלוטים."
"אל תלמד אותי!" רקע המלך ברגלו "אני
רואה שאלה בלוטים. תגיד רק מדוע הם
קטנים כל כך? איך מגיע לעץ ענק כזה דבר
קטנטן כזה? לשנות! להחליף! שיהיו בגודל
של דלעת!"

"זה לא יצליח, הוד רוממותו" נענע בראשו
הגן הזקן "אין בכוחי לעשות דבר. ואפילו
אילו הצלחתי, איך דלעת גדולה תחזיק

באוויר על גבעול דקיק. דלעת היא כמו
חזיר, אוהבת לשכב עם צד אחד על אדמה
רכה ואת הצד השני להפנות לשמש. וכך,
אפילו הוד רוממותו יכעס, אל יכעס עלי, כפי
שצומח כך גם יצמח."
"ואני מצווה..."

ואז מבין ענפי העץ קראה עקעק ומצד שני
ענתה לה עורב.
למלך נראה שהן צוחקות ממנו.
"לגרש אותן!" קרא.

ובדיוק אז, מלמעלה, על חוט דקיק, ישר על
צווארו של המלך, ירד עכביש.
"להשמיד!" קרא המלך "להשמיד עד
האחרון! בכל הממלכה שלי!"

ושוכח על כבודו המלכותי, מתבלבל בתוך
הגלימה הארוכה, התחיל ללכת מהר
לארמונו.

אלא שאז משהו תפס את שולי הגלימה.
המלך ממש נחנק מרוב כעס "מה? מי? מי
מעז?"

וזו שיח וורדים שהקוצים החדים שלו
נתפסו בתוך שולי הגלימה. הגנן הזקן ניגש
לשיח ושחרר את המעיל. אך המלך כעס
נורא "לחפור! להוציא! לשרוף!"

המלווים רצו והוציאו את השיח עם
השורשים, ועם פרחי הוורדים שעליו.
אדום מרוב כעס חזר המלך לארמונו.
רק ניכנס לאולם והודיעו לו שהגיע שליח
מממלכה שכנה עם ברכות ומתנות.
"שיכנס!" ציווה המלך.

נכנס שליח עם סל גדול.
המלך אהב מתנות. הוא מיד נרגע וציווה
לפתוח את הסל.

ומה, אתם חושבים, היה בתוך הסל?
וורדים. וורדים כל כך יפים שכולם מסביב
נדהמו והתפלאו. אכן, למלך השכן היה
כנראה גנן אמן גדול.

אך הנה, כאילו להכעיס, מאמצע הזר
הנהדר יצא לעלה עכביש גדול.
המלך ראה את הוורדים ואת העכביש

ונרעד.

"לא ארשה לאף אחד לצחוק ממני!"
"אבל הוד רוממותו" לחש השליח "המלך
שלי שלח לך את הוורדים עם ברכות וכסימן
ידידות..."

"איזו ידידות? מלחמה! אני מכריז על
מלחמה נגד המלך שלך! וזה מיד! מהיום!
מהרגע הזה!"
ומיד ציווה המלך לקרוא לכל החיילים שניתן
היה רק לאסוף, עלה על סוסו ויצא להלחם
במלך השכן.

אך המזל לא האיר לו פנים. כבר בקרב
הראשון כל הצבא שלו הובס. החיילים
התפזרו והמלך נאלץ לברוח כדי להציל את
עצמו.

הוא רכב בשדות לבד, בודד לגמרי, בלי
ליווי, בלי שומרי ראש, ואחריו, עם חרבות
שלופות, רדפו חיילי האויב.
אין מקום מסתור. אין איפה למצוא מחסה.
עוד מעט וייקחו אותו שבי.

והנה לפניו ראה פתאום יער. המלך נכנס
ליער, ירד מהסוס והתחיל לרוץ בין עצים
ושיחים, כמו ארנבת שכלבים רודפים
אחריה. רק שרגלי הארנבת רגילות לרוץ,
והמלך שלנו לא רץ מעולם. התעייף, עצר
מתנשם כבדות.

בין שורשי עץ אלון זרם פלג מים. המלך רץ
לפלג, שתה קצת מים והקשיב. שקט היה
סביב. אולי הרודפים עזבו אותו... החליט
לנוח קצת. נעים היה לשכב על האזוב
הירוק. רך, וקרני השמש עוברות בין עצים
ומחממות אותו.

פתאום מענפי האלון נפל בלוט, ישר על
האף שלו. המלך ניער אותו, נזכר באלון
גדול בגנו והרגיש קצת מטופש "איזה מזל
שהבלוט הזה אינו בגודל של דלעת!" חשב.
שכב ולא הרגיש כלל איך נרדם.
לא ישן זמן רב. העירה אותו עקעק. היא
ישבה על ענף יבש וקשקשה בקול.
המלך קפץ על רגליו. ועוד בזמן, כי ביער

והרודפים כבר כאן.
"הרי לא נעלם בתוך האדמה" נשמע קולו
של חייל.
"בתוך האדמה אולי לא, אך שם, אחרי
הוורדים, אני רואה בור" אומר חייל שני
"אולי נכנס שם פנימה."

נשמעו קולות של חיילי האויב המחפשים
אותו!
"תודה לך עקעק שהזהרת אותי!"
שוב צריך לברוח, להסתתר. וקולות
הרודפים, המחפשים, מתקרבים יותר
ויותר.
רץ המלך וראה לפניו סבך וורדי-בר.
הענפים הקוצנים התחברו אלה באלה ויצרו
קיר של ממש. אפשר היה להסתתר
אחריהם. ואחרי הוורד - בור באדמה. כאילו
מאורה של חיה כלשהי.
"כאן אולי אפשר להסתתר" חשב המלך
וזחל על הברכיים לתוך המאורה. מאורה
טובה, עמוקה. הסתתר בה המלך, נשכב
שם.
מאין שהוא יצא עכביש שעיר גדול. המלך
נרתע בפחד. והעכביש התחיל בעבודתו,
טווה את הקורים שלו. סגר את כל פתח
המאורה. גמר את העבודה, עלה למרכז
הקורים והתיישב שם כדי לחכות לשלל.

***

מהיום הזה לא ניתן היה להכיר את המלך.
הכל טוב אצלו, גם השמש נעימה, וגם
החושך שבלילה טוב. וגם הגן הזקן
מרוצה. כל הגן מלא שיחי וורדים. עכשיו
המלך אוהב וורדים אבל בגלל הקוצים הוא
משאיר את הגלימה המפוארת בבית.
ואיך נגמרה המלחמה? מה עם המלך
השכן?
התפייסו. ידוע שכך זה אצל המלכים, פעם
יריבו זה עם זה, פעם יתפייסו. חיים
בידידות, שולחים זרי פרחים זה לזה.

"לך לשם ותסתכל, אם אינך מפחד
מהקוצים." צחק החייל הראשון.
המלך נבהל "זה הסוף שלי" חשב.
"לכם כפתורים במקום עיניים" נשמע קול
שלישי "כמו ינשופים עיוורים. אינכם רואים
את קורי העכביש בפתח הבור. אפילו זבוב
לא יעבור שם, לא רק אדם. לכו הלאה!"
צחקו החיילים והלכו לכיוון אחר. והמלך
שוכב, מפחד לנשום. שמה יחשבו שנית
ויחזרו.
והנה השמש שקעה, החשיך. "רק שהלילה
יהיה חשוך" מתפלל המלך. הוא זחל
מהמאורה כשלילה ירד ממש. יצא בזהירות
כדי לא לפגוע בעכביש שהציל אותו, שעזר
בצרה. הולך המלך ביער בשקט, מפחד
ממלכודת. אבל לחיילים כנראה נמאס
לרדוף אחריו. היער שקט, אין נפש חיה.
יצא מהיער, עבר בשדה ומצא את עצמו
קרוב לארמון שלו.